

Jednou jsme tak seděli, Já, moje žena Vladka a kamarád Libor a bavili se o životě. Najednou někoho z nás napadla myšlenka na výlet do Thajska. Ta nás zaujala a jelikož byla právě vhodná doba, začali jsme ji rozvíjet. Po menší debatě v nás uzrálo přesvědčení, že vyrazíme, a to co nejdříve.

Libor se ujal funkce hlavního organizátora a postupně nám hlásil fakta: termín, místa pobytu, přesuny... Rozhodli jsme se pro přímý let z Vídně do Bangkoku se společností Austria Airlines a návštěvu tří míst – Bangkoku, ostrova Phi-Phi a ostrova Ko-Samui. To vše připravené individuálně pro nás cestovní kanceláří Eso. Najednou bylo vše naplánované a nám nezbylo, než se začít balit... Datum odjezdu je stanoveno na 21.2., což je za chvíli.

Den první.

Odjezd z Olomouce jsme stanovili na 13:00. Na letiště nás zaveze kamarádka Jana se svým přítelem. Plánujeme ještě návštěvu Bratislavy. Tam jsme absolvovali menší procházku centrem a oběd ve vyhlídkové restauraci Ufo na mostě přes Dunaj. Oběd byl vynikající a výhled překrásný ale jelikož čas neúprosně letí, jsme nuceni pokračovat v cestě do Vídně.

Na letišti jsme s řádnou rezervou, ale hned u odbavení nastávají první menší potíže. Austrian Airlines zavedly pro odbavení nové automaty, což nás neznalé trochu vyvádí z míry. Je třeba zadat potřebné údaje a s našimi jazykovými schopnostmi to není nic lehkého. Nakonec vše úspěšně zvládneme a kolem 23:30 startujeme na devítihodinový let do Bangkoku.

Den druhý

K devíti hodinám letu je nutno připočíst ještě 6 hodin časového posunu. Na letiště tedy přilétáme kolem třetí hodiny odpolední následujícího dne. Organizace je perfektní, po nezbytných letištních formalitách nás očekává u východu Thajec s cedulí Eso Travel. Toto se opakuje při každém přesunu a při logistických schopnostech Thajců (které odhalujeme postupně při našem pobytu) je skoro zázrak, že to fungovalo.

Thajec, který se představil jako Jirka, umí anglicky skoro stejně špatně jako my, navíc s Thajským přízvukem. Jako všichni Thajci. I přesto si celkem rozumíme a on nás odváží do hotelu Bangkok Palace, kde jsme ubytování. Cestou nám objasňuje, kam všude nás zaveze a co všechno nám ukáže při zítřejším okruhu po Bangkoku,

který nám chce prodat. Podléháme jeho ukecanosti a přistupujeme na to, že nás druhý den ráno vyzvedne u hotelu a provede po památkách. Hotel Bangkok Palace je slušný a čistý, i když okolí je typicky thajské. Mísí se tu vysoké mrakodrapy s tradičními domy, neony s nepořádkem, auta s mopedy, místní obyvatelé s turisty ze všech koutů světa – prostě zmatek.

I když jsme poměrně unaveni, touha poznat co nejdříve Bangkok nás vyhání do ulic. Odmítáme dotěrné taxikáře a vydáváme se pěšky po okolí. Cestou nás přepadá hlad a přemýšlíme, v které z bezpočtu pouličních restaurací, stánků a vývařoven povečeříme. Na doporučení zkušených cestovatelů vybíráme tu, kde je nejvíce Thajců. Zasedáme ke stolu a objednáváme. Nerozumíme zhola ničemu, ale nakonec dostáváme kuře s rýží, ostrými omáčkami a vývarem. Jídlo je celkem chutné, i když o evropské hygieně si můžeme nechat jen zdát.

Posílení večerí pokračujeme v obhlídce. Cestou míváme několik salonů s thajskými masážemi a nakonec se jedním necháváme zlákat k masáži. Já s Vladkou pouze k masáži nohou, Libor odchází někam do útrob salonu k celkové masáži..

Zážitky probíráme následně u několika panáků v hospůdce. Naše hodinová masáž nohou byla výborná, zvláště po dlouhém letu. Libora si odvedli do zadní místnosti, kde se měl svléknout. Ponechal si trenýrky, čímž bylo rozhodnuto, že půjde o masáž thajskou, nikoli erotickou. Naštěstí. Panáky ginu a masáž nás poněkud rozzlobily. Výsledkem bylo Liborovo salto na chodbě hotelu. S následky nevydařeného dopadu (naraženou kyčlí) se potýkal několik dalších dní...

Den třetí

Tento den je vyhrazen okružní jízdě po Bangkoku. Samozřejmě s naším povedeným průvodcem Jirkou.

Od Grand Palace se přesouváme do čínského města, které je stejné, jako obdobně

Nejprve jedeme do Wat Phra Kaew. Je to obrovský komplex budov od nejstarších až po poměrně nové v nichž bylo vždy královské sídlo. Na evropský vkus je vše strašně přeplácané. Čím víc zlata, barevných sklíček a ornamentů, tím lépe. Přesto tomu nelze upřít majestátnost a obdivovat zručnost řemeslníků. V různých chrámech zde najdeme Zlatého Buddha, Smaragdového Buddha, a spoustu dalších Buddhů v nejrůznějších pozicích. Zde jsou také známe pozlacené chrámy Královského paláce. Bohužel je toto místo cílem veškerých turistických výprav, takže množství lidí je neskutečné. Vyfotit některou památku bez lidí je prakticky nemožné.

čtvrti všude na světě. Obdivujeme květinový trh a už uháníme dál, směrem k chrámu Wat Po se Spícím Buddhou. To je druhá

největší socha Buddhy, měřící 46 metrů.

Po těchto náročných prohlídkách ve stylu honem, honem, musíme dále čekat trochu odpočinku při obědě na zakotvené lodi, předělané na restauraci. Oběd je formou bufetu, tak chutnáme, co se dá. A není to špatné.

Následuje výlet lodí po kanálech. Dostáváme se tak i do chudých částí Bangkoku a poznáváme krušný život pouličních, spíše snad pokanálových prodáváčů všeho možného.

Po tomto zážitku chce asi průvodce odlehčit trochu naší peněženku a veze nás do „největšího světového“ obchodu s diamanty. Nějak pozapomněl dodat, že se zde obchoduje nejen s diamanty, ale i polodrahokamy... Vůbec se nám tu nelíbí a prcháme zpátky na hotel.

Večer nás ještě láká procházka po Bangkoku a místní kuchyně. Zalézáme do jedné hospůdky plné místních obyvatel a dáváme si příšerně ostrou polévku s mořskými plody a vajíčkovou omeletu s něčím podobným a sladkokyselou polévkou. Na zpáteční cestě ještě neodoláme troubení a absolvujeme šilenou jízdu místní motorovou trojkolkou, zvanou Tuk-tuk. Řidič z nás má radost. Čím víc křičíme, tím víc přidává a proplétá se mezi tisíci auty v hustém provozu. Nakonec nás vysazuje u hotelu a my utíkáme do hajan.

Den čtvrtý

Budíček v 5.15 a odjezd z přelidněného Bangkoku na letiště (mimochodem, kam se hrabe Ruzyně). Odlet na Ostrov Phuket proběhl bez problémů. Naletišti v Phuketu nás čekal Thajec s cedulkou a odvezl nás do přístavu. Odtud budeme pokračovat na ostrov Phi-Phi. Cesta trvala asi hodinu, tak jsme udělali i malou přestávku na kafe.

Při nalodování vznikl malý problém s lodními listky, neboť stále chtěli vědět, jak se dostaneme zpátky a já nemohl pochopit, co je jim po tom. Nakonec jsme díky oboustranné výborné angličtině problémy vyřešili a v pořádku se nalodili na starší loď. Zavazadla naházeli různě po palubě na hromady, takže za chvíli nikdo nevěděl, kde je má.

Cesta měla trvat asi 2 hodiny. Zhruba v polovině se najednou od motoru vyvalila spousta kouře a zahalila obě paluby do šedé mlhy. Vznikla panika, lidi začali křičet a oblékat plovací vesty a děcka pískat na píšťalky, které v nich našly. Posádka nikde, informace žádné. Vlodce se dělalo zle, kufry jsme nemohli najít. Já jsem zůstal celkem v klidu. Moře je teplé a v dohledu byly nejméně 3 lodě. Posádka začala hasit a kupodivu se jim to dařilo. Hořely totiž nejspíše jen hadry, které chytly od motoru. Po několika desítkách minut jsme znovu nastartovali. Pro jistotu ale pro nás přijela jiná loď, která nás dovezla pořádku do přístavu na Phi-Phi.

Jelikož na Phi-Phi není jediná silnice, čekali nás při výstupu z lodi místní pohůnci, kteří naložili naše zavazadla na dvoukolky a odvezli do hotelu Cabana Resort.

Ubytování proběhlo bez problémů, hotel je krásný, nic nám nechybí.

Večer jsme strávili koupelí v moři, procházkou po pobřeží, k výborné večeři (Barakuda, losos, kuřecí polévka, salát s tuňákem) nám hrál Santana. Padlo pár ginů a hajdy do postele.

Den pátý

Výborná snídaně formou bufetu nás naladila na krásný, klidný tropický den. Náladu nám nezkazila ani skutečnost, že při odlivu zde moře ustupuje daleko od pobřeží a nelze se v něm koupat.

Naštěstí u hotelu je krásný bazén s poloslanou vodou, který nám bohatě stačí na celý den. V 15.00 máme setkání s delegátkou a domlouváme se na zítřejší potápění s českými potápěči.

Večer si dopřáváme

humra (cca 500Kč), místní ostrou polévku, která se snad ani nedá jíst. Splachujeme pár panáky a kupujeme klobouky slamáky proti sluníčku. Necháváme se uklébat hudbou...

Den šestý

Budíček v 8.30, snídaně a v 9.30 odjezd s Liborem rychlým, člunem na šnorchlování. Liborovi se udělá zle, tak celý den nesleze ze člunu. Postupně zajíždíme na 3 místa vhodná pro potápění. K vidění trubky, papouščí ryby, stonefish, korály, spousty drobných rybek a při posledním ponoru pozorují dokonce i útesové žraloky...1,2,3...6 najednou! Pak čtyři..Velikost tak do metru, nádherný zážitek. Při druhé zastávce jsem si vyzkoušel i ponor s přístroji, cca 20minut. Nádhera. Navštívili jsme i známou pláž, na které se natáčel film Pláž s Leonardem di Capriem- Hodně lidí, špinavá voda, honem pryč.Po návratu na hotel ošetřování spálenin ze včerejška, odpočinek.

Den sedmý

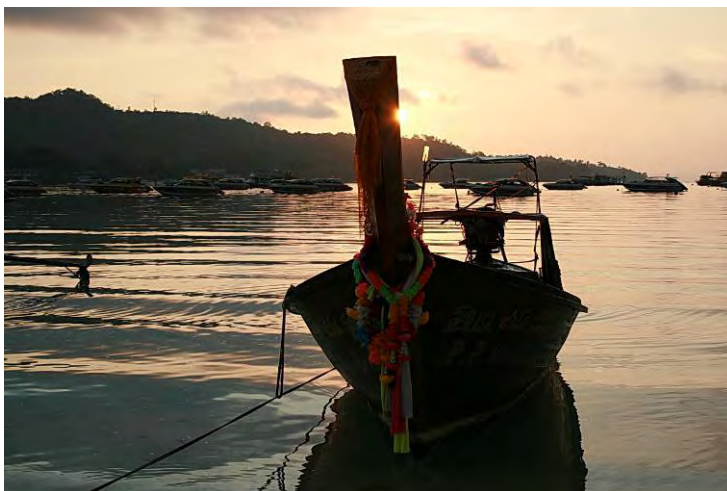

Odpočinkový den, bazén, pívka značky Chang z baru u bazénu, čtení. Pokud objednávám 2 piva Chang, je nutné vyslovit formuli „tʉang“ (v překladu Two Chang). Pokud dva giny, pak nutno žádat „tʉin“ (Two Gin) Večer procházka a zkouška léčebného procesu, při kterém se ponoří nohy do akvária a nechají se okusovat hejnem drobných rybek. Zajímavé, příjemné, ale praktický přínos jsem v tom nespatriil.

Den osmý

Vstávám v 5.00, ještě za tmy. Rozhoduji se jít fotit východ slunce na pláži a pomalu se probouzející letovisko. Původní záměr nafotit nějaké zvířectvo v pralese mě rychle opouští. Chodník, budovaný pro únik před tsunami končí totiž na okraji pralesa smetištěm. A prales je opravdu neprostupný.

Po snídani se domlouváme s místními taxikáři na člunech na poznávací plavbě po okolí. Na doporučení delegátky navštívujeme několik zajímavých pláží.

Long Beach- krásná pláž jako z reklamy, bílý písek...dáváme u malého baru pívko a kocháme se

Lumundi Beach- opuštěná pláž bez hotelů. Jediný příjezd je po moři. Jedna chatrč a ten dědula zná Daniela Hůlku a ukazuje pohlednici Prahy..Prý sem občas jezdí.

Monkey Beach 1- opice žádné, ani nezastavujeme

Obeplouváme polovinu ostrova, dostáváme se k Monkey Beach 2. Opice zase nikde, plno lidí, prcháme pryč.

Večer výborná ryba (Red snajper) saláty, rýže

Den devátý

Odpočinkový den. Válení na lehátku, koupání, chození po dně moře za odlivu...

Den desátý

Ráno opět brzké vstávání, tentokrát i s Liborem. Jsme

rozhodnutí vystoupat na View point – vyhlídkový bod na jednom z kopců a odtamtud něco nafotit.

V tropické vlhkosti a vedru nic lehkého, ale zvládli jsme to. Po cestě zpět nás ještě napadli makakové, které rozzuřilo, že někteří od nás něco dostali a jiní ne..

Po návratu na mě padla únava, tak nějak jsem odpočíval, opaloval se, koupal a popíjel, sluníčko svítilo, a najednou jsem byl na šrot. Vlad'ka s Liborem museli na večeri beze mne...

Den jedenáctý

Dnes poslední den na Phi-Phi. Ráno balíme a vyklízíme pokoj. Loď nám odplouvá až po obědě a tak zbylý čas věnujeme ještě koupání. Ve 14.30 odplouváme se stejnou společností, ale mnohem modernější lodí, kde roznášejí zdarma ovoce a nápoje

do Phuketu.

V přístavu nás opět čeká pohůnek, který startuje své taxi a odváží nás na letiště. U odbavení na letišti se stojíme poklidně v jedné ze tří front, než nějakého postaršího machra s paničkou napadne všechny předbíhat. Po slovní přestřelce se už, už

schyluje k ruční výměně názorů. Stateční Francouzi, stojící za námi si nechtějí nechat nic líbit, a moje „Shut up !!“ spěrem k paničce hrozilo fackovací odvetou. Naštěstí se objevuje ochranka a zklidňuje situaci. Pak už probíhá vše hladce o odlétáme malým vrtulový letadlem směr Ko-Samui.

Letiště na Ko-Samui je nejkrásnější, jaké jsem kdy viděl. Žádný beto, sklo, ocel. Pouze dřevo, palmy, promenáda, vše pod otevřeným nebem. Jako v ráji.

To už ale přichází rázná delegátka a směřuje nás k taxíku na hotel Aloha Resort, kde strávíme poslední část dovolené. Ubytování proběhlo hladce a po malé procházce se unaveni ukládáme ke spánku.

Den dvanáctý

Tento den je věnován obhlídce okolí. Snídaně je podobná, jako na Phi-Phi. Kolem bazénu jsou

dřevěná lehátka, která je kvůli stínu nutno zabrat ještě před snídaní. Internet na hotelu je placený a mizerný, proto večer vyrážíme hledat nějakou internetovou kavárnu. Moc jich tu není, ale nakonec jednu vybíráme. V dalších dnech nalézáme ještě jednu lepší. Je umístěná v jednom z místních nevěstinců, což nám však nebrání ji každý večer navštívit. Jen na zpočátku Vladku se dívají poněkud nepřátelsky...

Den zakončíme schůzkou s delegátkou a domlouváme s ní další program.

Den třináctý

Zabírám včas lehátka pod hustým stromem. Celý den je věnován relaxaci, procházkám po pláži, pivům, zkrátka lenošení. Na oběd dáváme jen saláty a polévku z kokosového mléka.

Večer procházka po hlavní třídě, obhlídka obchodů. Otravují nás Indové, nabízející ušití košil a obleků. Libor se rozhoduje nechat ušít boty za cca 5000 bathů. Po ušití si pochvaloval, že sednou jako ulité. Večeři jsme dali v italské restauraci a musím uznat, že pizza byla jedna z nejlepších, jaké jsem kdy jedl.

Den čtrnáctý

Opět takový
lenošný den.
Koupání, kecání,
popíjení Changů..
Večer troška
šnorchlování u
blízkých skalisek. Na
večeři jsme zašli do
jedné z lepších
restaurací a
pochutnali si na
kachně na
pomerančích a rybě
Red snajper. Obojí
bylo vynikající.

Den patnáctý

Byl věnován šnorchlovacímu výletu na ostrovy Koh Nang Yuan a Koh-Tao. Vydal jsem se sám, Libor po předchozí zkušenosti s mořskou nemocí odmítl. V 8.00 mě vyzvedl minibus a odvezl spolu s dalšími do malého přístavu se sportovními čluny. Až namístě jsem zjistil, že jedu skoro se samými Rusy. Plavba speedboatem trvala asi hodinku a půl. Šnorchlování na obou ostrovech bylo nádherné, jako v akváriu. Jen Rusi se

nezapřeli. Když jsem jednoho požádal o foto, držel foťák obráceně, objektivem k sobě...

Po příjezdu do přístavu se opět

projevila logistická neschopnost Thajců. Člověk by předpokládal, že ve stejném složení, jak nás z hotelů do přístavu svezli, nás zase rozvezou... Ale to ne. Během jejich dohadování a lítání s papíry jsem musel 2x přesednout do jiného mikrobusu..

Večer jsme zašli zase na kachnu a žraloka. Pak do bordelu na internet a panáka a spát.

Den šestnáctý

Po včerejší náročném dni zase lenošíme na lehátkách. Přímo na pláži si pak necháme udělat thajskou masáž. Mé tělo si vzala do parády roztomilá tlustá Thajka, která na mě pořád mrkala.. Poté, co ale zjistila, že ta dáma, co leží vedle mne je moje žena, nasadila tvrdý výraz a přitlačila...Aúú.

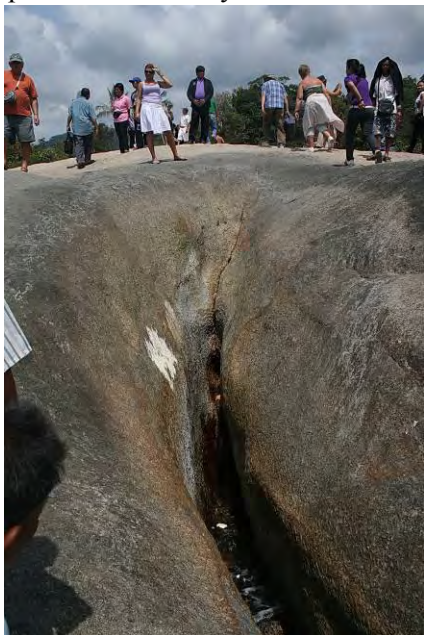
Večer jsme zašli k Italovi na pizzu, tradičně na internet, panáka a spát.

Den sedmnáctý

Výlet po ostrově. Nejprve Big Buddha – socha sedícího Buddha v nadživotní velikosti. Kolem něj zvony, které při úderech splní

přání. Trošku kýčovitě, ale na to už jsme si zvykli. Pokračujem na Templ- kostel okraji jezera společně s 18ti-rukým Buddhou a dalšími stavbami. Sídlo místních mnichů.

Dále navštěvujeme přírodní úkazy. Mama a Tata – skaliska ve tvaru mužského a ženského přirození, Japonci fotí jak zběsilí. Vodopád – pro nedostatek vody jen pár pramínků-

nestojí za řeč.

Následovala vyjížďka na slonech. Normálně se jezdí po dvou. Slon má na sobě lavici pro dva

a do ní se posadí turisté. Průvodce pak sedí za krkem slona a řídí jej. My jsme byli tři, tak prý pojedem všichni. Já s Vladkou na lavici a Libor za krkem společně s průvodcem. To ještě šlo. Pak ale průvodce seskočil a řídil slona na dálku. Najednou se Libor neměl čeho držet a začal panikařit. To jsem se ještě smál a držel ho za triko. Pak nastala výměna. Libor šel s úlevou na lavici a já za krk. Tam mě sranda přešla. Držet se dalo jen stiskem kolen a opřením dlaní na hlavu slona. Kývavý pohyb se měnil podle

toho, jestli šel slon rychle, nebo pomalu. Pak ještě navíc začal jít z kopce...byl jsem rád, že už je konec, ale zážitek to byl moc fajn.

Vysušený mnich. Thajec vstoupil v 50ti letech do kláštera a sám si určil na den přesně, kdy umře. V ten den se ztratil a našli jej vysušeného sedět pod stromem. Měl prý totiž schopnost vysušit sám sebe a řízeně se mumifikovat. Od té doby se je jako perfektní mumie včetně vlasů vystaven na veřejnosti.

Následovala návštěva hadí show. Nejprve malá rozcvička se stonožkou a škorpióny a pak už čísla s krajtami a hroznýši. Do

programu jsem se dostal i já, když jsem popichoval hroznýše nafukovacím balonkem. Byl fakt rychlejš. Na závěr jsme se všichni vyfotili s hroznýšem kolek krku.

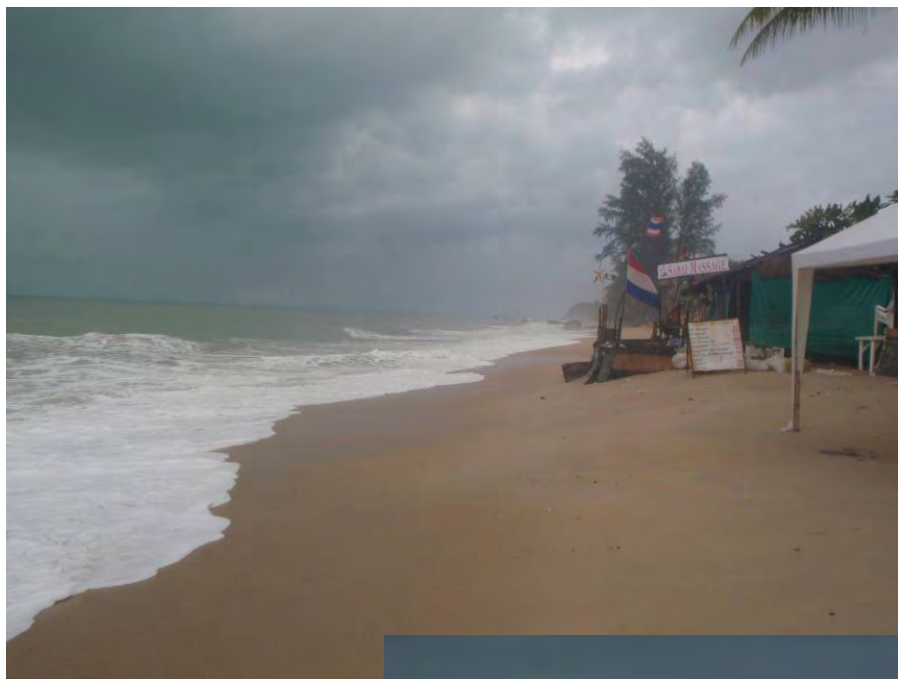
Posledním bodem programu byla ukázka sklizení kokosů pomocí makaků. Opice jsou vycvičeny k ukroucení kokosových ořechů. Ty jsou potom dál zpracovány. Je to dřina za cca 2000Kč měsíčně...

Po takto náročném programu zbývala jen večere o brzký spánek

Den osmnáctý

Poslední odpočinkový den. Opět jen válení se u bazénu, u moře, poslední nákupy, rozlučková večeře.

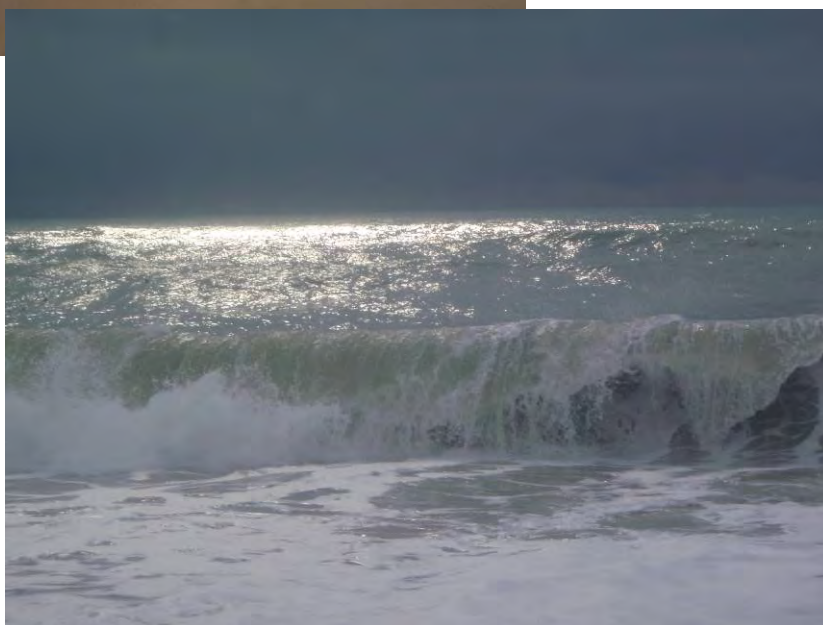
Den devatenáctý

Den odletu.
Tropy se s námi loučí
deštěm, vysokými
vlnami a prázdnými
plážemi. Balíme a
vydáváme se ještě na
masáž nohou. Hodinová
péče Thajek nám spraví
náladu. Pak už musíme
na letiště. To nás opět
překvapuje svou
jedinečnou krásou.
Např. na pánském WC
je asi třímetrové
akvárium s mořskými
rybami...

Odbavení proběhlo bez problémů, a díky tomu, že letíme s Austrian Airlines, jsme odbaveni až do Vídně a nemusíme se ty při přestupu v Bangkoku o nic starat. (což nám závidí ti , co cestují s Travel Servisem..).

Během letu malým vrtulovým letadélkem (cca 50 cestujících) se nic zvláštního neudálo, kromě přistání. Nejprve jsme dopadli na dráhu, odrazili se, několik desítek metrů znovu letěli a tak postupně přískoky konečně přistáli. No, někdy se to musí ten pilot naučit, že..Přestup v Bangkoku byl pohodový a po nástupu do pořádného Boeingu jsme vzletli směr Evropa

Den dvacátý

Ve Vídni nás v 7 ráno přivítala teplota kolem nuly, sněhové přeháňky a Jana s Jirkou. Ti nám přivezli teplé oblečení a dopravili nás domů. Díky. !!